

ΤΟ ΒΗΜΑ *online*

Ιταλία 1970

Γιάννης Πρετεντέρης | Αθήνα - Τετάρτη 14 Ιανουαρίου 2009

Ζούμε σε μια χώρα όπου τα επίπεδα της βίας (και κυρίως της καθημερινής βίας...) αρχίζουν και ανεβαίνουν επικίνδυνα. Σε μια χώρα όπου οι διεκδικήσεις, οι αντιθέσεις, ακόμη και οι πιο τετριμμένες διαφωνίες διατυπώνονται με πρωτοφανώς άγριο τρόπο. Όπου οι πιο συνηθισμένες κοινωνικές διαφορές και συμπεριφορές εμβολιάζονται με εμπάθειες, μοχθηρότητες, διαβολές και επιβουλές.

Ζούμε σε μια χώρα στην οποία το έγκλημα, και κυρίως το οργανωμένο έγκλημα, αρχίζει και παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Όπου οι ληστείες τραπεζών, οι απαγωγές επιχειρηματιών, οι συγκρούσεις για τον έλεγχο της νύχτας και των ναρκωτικών αποτελούν πλέον καθημερινή και σχεδόν φυσιολογική δραστηριότητα.

Ζούμε σε μια χώρα όπου η αστυνόμευση έχει υπονομευθεί και η ασφάλεια έχει αποδυναμωθεί. Όπου όλοι απειλούνται από όλους και ο καθένας αισθάνεται έκθετος στο καθετί. Όπου το κράτος, και πρωτίστως το κράτος δικαίου, αδυνατούν να επιβάλουν τον ρυθμιστικό τους ρόλο, δυσκολεύονται να προστατεύσουν, να υπερασπιστούν, να εγγυηθούν. Όπου ο φόβος και η ανασφάλεια γενικεύονται.

Ζούμε σε μια χώρα όπου η κρίση αξιοπιστίας των θεσμών είναι γενικευμένη και όπου κανείς δεν αισθάνεται την ανάγκη να αναλάβει την υποστήριξη και την υπεράσπισή τους, ούτε καν αυτοί που τους προσωποποιούν και τους εκπροσωπούν. Μια χώρα καθημερινής ιδεολογικής και πολιτιστικής οπισθοδρόμησης.

Ζούμε σε μια χώρα όπου η πολιτική δραστηριότητα εξαντλείται στο χαίδεμα αφτιών, όπου το πολιτικό προσωπικό κινείται στο χαμηλότερο επίπεδο ελάρκειας και όπου οι πολίτες εκπαιδεύονται να επωφελούνται ή να διεκδικούν χωρίς ποτέ να προσφέρουν. Μια χώρα όπου η διαφθορά αποτελεί μέσο συναλλαγής και τα δικαιώματα διεκδικούνται χωρίς οι υποχρεώσεις να αναλαμβάνονται.

Ζούμε σε μια χώρα ανίσχυρων κυβερνήσεων και ανύπαρκτων αντιπολιτεύσεων, ασθενών πλειοψηφιών και αποδυναμωμένων κομμάτων, αβάσιμων προσωπικών φιλοδοξιών και αδιάστακτων ατομικών στρατηγικών. Μια χώρα με ανεπαρκή πολιτική ηγεσία και ανίκανη δημόσια διοίκηση. Μια χώρα όπου η έλλειψη σχεδίου, συνείδησης, ορίων και κανόνων αποτελεί τη μοναδική σταθερά της λειτουργίας της.

Ζούμε σε μια χώρα όπου το κέντρο αποδυναμώνεται υπέρ των άκρων, όπου η σύγκρουση παίρνει το προβάδισμα από τη συνεννόηση, όπου οι αντιπαραθέσεις εξελίσσονται σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Ζούμε σε μια χώρα όπου ο κύκλος του αίματος ξαναοίγει και όπου μια αδιάστακτη μειοψηφία επιχειρεί ξανά να εκδικηθεί την ιστορία που την έθεσε στο περιθώριο.

Ζούμε στην Ελλάδα του 2009... Λάθος! Ζούμε στην Ιταλία της δεκαετίας του '70, απλώς δεν το έχουμε ακόμη συνειδητοποιήσει επαρκώς.

jpretenteris@dolnet.gr

<http://www.tovima.gr/default.asp?pid=2&artid=250454&ct=6>